

ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΝΟΣΤΑΛΓΗΣΑ...

(Τους έρωτες νοστάλγησα, πού δὲ μπορεῖ νὰ ζήση
τώρα πιά ἡ κουρασμένη μου κι ἀνήσυχη ψυχή,
τοὺς ἡρεμούς κι ἀθώους έρωτες, τὰ χαμογέλια,
τὴν εὐτυχία στὴν ἐνατένιση καὶ ἀγνῶν ματιῶν...)

Θᾶνε λεπτὴ, γλυκιά, καὶ μελαγχολικὴ...

Ἔρως πολλὲς θὰ κάθεται κοντὰ στὸ παραθύρι
μ' ἓνα βιβλίο στὸ χέρι, σεφερικὴ...

Ἄπ' ἔξω, ἡ βροχὴ μονότονα θὰ πέφτει...

Ἔστερα θᾶρχονται, («τ' ἀπόγεμα»), δυὸ τρεῖς
φίλες της, ὄλο γέλοια καὶ χαρά...

Κι αὐτὴ, θὰ κάθεται στὸ πιάνο... Θὰ χαμογελά
στ' ἀθῶα ἀστεῖα πού θὰ λέη ἡ συντροφιά...

Μὰ ὁ νοῦς της θᾶν μακρυνά, πολὺ μακρυνά,
στοὺς ἀνοιξιάτικους έρωτικούς μας περιπάτους...

— Λουκία θὰ τὴ λέν. Λουκία. Τὰ μαλλιά της
θᾶνε ξανθά, καὶ θᾶχη μάτια γαλανά...

(Θᾶνε ἡ πρώτη της ἀγάπη...) Μοναχὴ,
τὰ βράδνα θ' ἀγρυπνᾷ... Θὰ συλλογιέται
τὰ λόγια πού δὲν τόλμησε νὰ πῆ
καὶ πού τὰ μάγουλά της πορφυρώναν...

Θὰ νιώθῃ νᾶν γεμάτη ἡ ὑπαρξὴ της

ἀπὸ τὴν εὐτυχία, κι ἀπὸ «ἀγάπη».

(Ἔτσι τὴ νύχτα, μόνη της, θὰ ὁμολογῇ...)

— Μιὰ τέτοια ἀγάπη ἀγνή κι ἐντατικὴ

σᾶν κάποιον έρωτα πού μάταια ποθεῖ

καὶ πού δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ ξαναζήση

τώρα πιά ἡ κουρασμένη μου κι ἀνήσυχη ψυχὴ...

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
(ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ)